

Petrovoszelői reggel

A folyó hullámszik lent, zajog, csörög,
Halászcsonakban öreg halász és kis kölyök.
A kicsinyke ház fala mögött
Virágba, kalászbba nyílnak a rögök.
Pipiskedik a kis ház a töltés fölött.
A nap vereslik, meleg és örök!
Épp, hogy kibújtam a tiszta falusi ágyból
És a vízbe, a hajnalba könyökölök.

Ó, tárt ablak és víz és füzesek az ablak alatt!
Dühöng a szél, paskolja a folyót,
Medréből tán rögtön kicsap
És töltést, házat, mindent összenyom! . . .
Varsák lesik a vízben a halat.
Hogy táncol a csónak a habokon!

Tegnap a falut jártuk s a szeles vízparti erdőt.
Este együtt ültem lelkes dolgozókkal,
Salonnát, főtt krumplit szeltek a kések.
Tisza szőke vizétől, a testvéri örömtől
És tiszta szemek fényétől voltam részeg.
Milyen drágák a kis gyerekarok,
Ragyog a szeme a marokverő lánynak!
Esző volt tegnap s hideg sárban az öregek
A szigeten krumplit kapáltak.

Badikon jöttek a krumpliföldről
És késő órákig járta a szó.
Vidám füst szállt a szabadkéményben,
Munkások ülténk, körbe, szépen:
Halász, borbély, diák és arató.

Most reggel ablakot tártam a napnak
— Fehér lepedőn hül gyűrött helyem, —
A ragyogó, vizes, szeles hajnalba
Kidugom gyorsan borzas fejem,
Most tudom és hiszem és látom
Ha lassan is készül, készül e tájon
Készül az örök virágos holnap — —
Nagy csapat legény a folyóhoz tart,
Velük a sztrájkoló lányok, és dalolnak.

Legények kalászos kalapban dobognak.
Az utcákon cséplő-sztrájkolók dalolnak,
Lányok és legények hangja összenőtt — —
Ó, kedvesek nékem e partok lakói!
Azt súgom forrón: szülőföld . . .

LATÁK ISTVÁN

(Megjelent a „HÍD” 1938 júniusi számában)